

[Boligministeren.]

der netop over en vis periode skal præsteres en personlig opsparing af de unge — det skal ikke blot være sådan, at de fra den ene dag til den anden fremskaffer et beløb ad anden vej.

Det er i tilslutning hertil hensigten at tilrettelægge byggeprogrammet således, at et antal boliger, der svarer til den registrerede opsparing, også sikres i byggeriet. Jeg vil tro, at de, der kan skaffe sig en bolig i billigt byggeri, vel ikke har et tilsvarende behov for denne form for formålsbestemt opsparing. Der kan formentlig kun være tale om at sikre en boligret i de tilfælde, hvor staten aktivt medvirker til byggeriet, d. v. s. hvor staten kan stille visse krav. Men hvis det ærede medlem har den opfattelse, at vi til sin tid også kan sikre os — hvilket vil sige give pålæg om — at private bygherrer modtager et bestemt lejerklintiel i den private boligmasse, så vil jeg da godt være med til at se på dette problem; men jeg tvivler på, at det vil være helt foreneligt med det ærede medlems indstilling til den private ejendomsret. Jeg vil gerne for en ordens skyld tilføje, at hvis en sparer, om jeg så må sige, undervejs vil foretrække eget hus, må det naturligvis være en privat sag, hvad han vil bruge sine opsparede midler til.

Det ærede medlem var også betænkelig ved den af den højtærede statsminister omtalte takt for afvikling af byggerestriktionerne og mente her at finde en forskel i forhold til de udtalelser, jeg havde fremsat i Forum. Jeg vil gerne sige, at hvad jeg sagde i Forum, nøje svarer til de udtalelser, som statsministeren fremsatte i åbningstalen; men om det er opfattet på en anden måde i det referat, det ærede medlem har læst, kan jeg jo ikke vide noget om.

Det afgørende er imidlertid, at afviklingen, sådan som det også er fremhævet i åbningstalen, vil ske på en sådan måde, at det billigere byggeri, såvel parcelhus- som udlejningsbyggeri, vil få et fortrin, og jeg vil uden videre tro, at dette princip vil blive accepteret, i hvert fald af de mange boligsøgende, der daglig ser udbud af boliger, men til en pris, som de ikke ser sig i stand til at betale, i hvert fald ikke på længere sigt.

Her nærrede det ærede medlem ængstelse

for, at det ville være at begrænse de private bygherrers interesse i at være med, hvis de skulle producere til en omkostningsbestemt leje, og han mente, at det ville gå på samme måde her som med en tekstilfabrikant, der skulle sælge til kostprisen: han ville holde op med at producere. Nu må det ærede medlem dog ikke glemme, at man stadig har hævdet — og sikkert med rette — at det private byggeri kan bygge til samme pris som eksempelvis det almennyttige byggeri. Man anvender de samme materialer, de samme håndværksmestre, de samme entreprenører, den samme arbejdskraft, og man må betale samme arbejds løn. Jeg tror også, at man i hovedparten af det almennyttige byggeri anvender private håndværkere og private entreprenører, og jeg vil endog tro — her har jeg en vis erfaring — at disse entreprenører som hovedregel foretrækker at producere for dette byggeri fremfor selv at komme i den situation at skulle optræde som bygherrer. Selvfølgelig gives der undtagelser fra denne regel, men netop sammenligningen med tekstilfabrikanter er meget betegnende. Her opstår der nemlig en afgørende forskel mellem det ærede medlems opfattelse af udlejningsprisen og den opfattelse, jeg har. Det ærede medlem mener, at når en entreprenør og en håndværker har fået, hvad de skal have, d. v. s. deres fortjeneste, deres avance, skal vi have yderligere et fordyrende mellemlid, som ifølge sagens natur kan være ganske rimeligt, når det drejer sig om tekstilvarer, men som ikke er det, når vi skal have, jeg havde nær sagt både en grossist- og en detail-avance på den færdigfremstillede bolig, der, hvad vi har set eksempler på, betinger en leje, som er både 40 og 50 pct., ja, mere, over den omkostningsbestemte udlejningspris. Dette finder jeg ikke helt rimeligt, og derfor må de, der kan udleje til en billigere pris end den, der er nævnt her, komme i første række, når det drejer sig om at lukke folk ud af den ventekø, vi har. Som jeg sagde før, tror jeg, at ikke mindst de, der står i kø for at få en bolig, vil acceptere dette. Men måske er der her en væsentlig forskel imellem den opfattelse, det ærede medlem har, og min.

Indenrigsministeren (*Lars P. Jensen*):
Det ærede medlem hr. Iver Poulsen hen-